

Ayın Filmleri

Dr. Emin Yeğinboy / Karşıyaka RK GDB

Mitolojik aşkın güncel uyarlaması Undine (2020) - Almanya
Yönetmen : Christian Petzold

Oyuncular : Paula Beer, Franz Rogowski, Maryam Zaree

Germen mitolojisinde Undine, bir deniz perisi olarak karşımıza çıkar. Ormanların içinde saklı göller ve şelalelerde yaşar. Diştan insana benzer fakat insan ruhuna sahip değildir, ölümsüzdürler. Ölümlü olmak için bir insanla birleşmeleri şarttır. Bir insanla birliktelik, dünyadaki yaşamlarını kısaltsa da, onlara ölümlü bir insan ruhu kazandırır. Undine, aşık olduğu insandan çocuk doğurursa beden ve ruh olarak insana dönüşür. Bu birliktelikten doğan çocuk da, bir insan olur. Böyle bir birliktelikte, erkek sadakatsizlik yaparsa Undine tarafından öldürülmek zorundadır.

Christian Petzold mitolojik bu hikayeyi günümüze taşımış. Alman sinemasının son yıllarda en parlayan oyuncuları olan Paula Beer ve Franz Rogowski aşkı, duyguyu ve arındaki gizemi mükemmel performanslarla yaşatmışlar. Undine mitolojisini önceden bilmeyenler için öykü tuhaf kaçabilir. Petzold'da senaryosunu yazıp yönettiği hikayede, her şeyi mantıksal bir temele yerleştirip ana öyküde büyük değişimler yapmaya çalışmamış. Aşkı, duygusallığı ön planda işleyerek, iyi oyunculuklardan destek almayı tercih etmiş.

Öykünün önemli bir ayrıntısı olarak Berlin kenti tarihi ve mimarisine karşımıza çıkıyor. Doğu ve batının birleşmesinden sonra sürekli değişim gösteren kent yenileşen çehresi içinde, eskiyi de korumaya çalıştığına tanık oluyoruz. Berlin'de eskinin ve yenin mimari alanda eşleşmesi, mitolojik aşkın bugüne yansımalarına paralel bir gönderme oluyor sanki... Undine'in müzede ziyaretçilere yaptığı anlatılar, Berlin'in hikayesini aydınlatıyor.

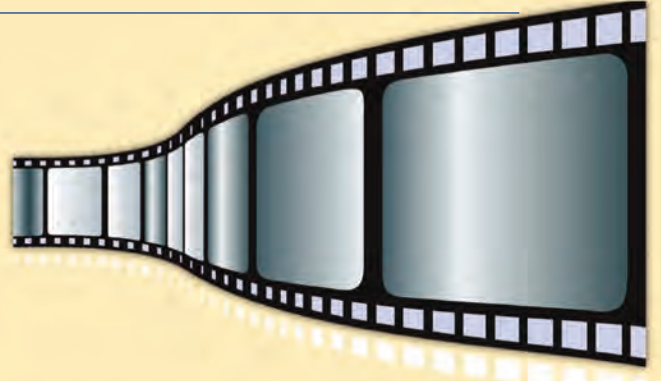
Su perisinin yaşadığı sular gibi sessiz, sakın akan bir film. Petzold filmlerinde aşkın derinliği hissedilir. Undine ve Christophe arasındaki aşk, onun "Barbara", "Phoenix", "Transit" filmlerini sevenlerin, sevebileceği türden. Son Berlin Festivalinde Fibresci ödülü alan film, Petzold'un sinematografisinde orta halli kalsa da süyün şifalı etkisini hissettiriyor seyirciyi.

Salinger Yılım-My Salinger Year (2020)- Kanada, İrlanda

Yönetmen : Philippe Falardeau.

Oyuncular : Margaret Qualley, Sigourney Weaver, Douglas Booth

Tüm zamanların en çok okunan romanlarından olan "Çavdar Tarlası Çocukları-Catch in the Ray" yazarı J.D.Salinger'i leitmotiv (yinelene kimlik) olarak kullanan hoş bir otobiyografik film. Yazarın editörünün bürosunda doksanlı yılların başında sekreter olarak çalışmaya başlayan Joanna (Margaret Qualley) ve aksi patroniçesi Margaret (Sigourney Weaver)arasındaki ilişki, başlangıçta hayal edilenin çok uzağındadır. Salinger'e yazılmış hayran mektuplarını okuduktan sonra imha etmek gibi sıradan ve aptalca bir işle görevlendirilir.

Yazar Salinger, münzevi hayatı boyunca kimseyle ekstra bir diyaloga girmemiş, kimseyle yazmamıştır. Joanna bir süre sonra mektuplarda yazarın insanların hayatına ne kadar çok ve anlamlı dokunduğunu fark eder. Onlara yazarın kaleminden çıkmış gibi cevaplar yazmaya başlar. Yazarlık tutkusu ve yeteneği arasında kalmış olan genç kadın bu sayede kendini de keşfetmeye başlar. Sakin ve sade akışıyla kolayca tüketilen hoş bir bağımsız film.

Gaspar Noé'den yeni sürprizler - Lux Aeterna

Yönetmen : Gaspar Noé.

Oyuncular : Béatrice Dalle, Charlotte Gainsbourg, Abbey Lee Karshaw, Karl Glusman.

Gaspar Noé seyircinin tahammül sınırlarını zorlamayı seven provakatif bir yönetmen. Arjantin asıllı Fransız yönetmen Noé, istismar sinemasına yakın duran nevi şahsına münhasır filmleriyle kendisine özel bir seyirci grubu oluşturdu. Hatırlayalım en son "Climax"de bir dans gösterisini kanlı katliama dönüştürmüştü, kendisini kitlelere tanıtan "Dönüşü Yok-İrreversible" filminde hikayeyi sondan başa anlar, kesintisiz çektiği tecavüz sahnesiyle seyirciyi şoke etmişti. "Aşk" filminde pornografinin sınırlarına 3D görüntülerle dolaşmıştı. Her yeni filminde seyirciyi nasıl şaşırtacak? Önceden kestirmek zor bir konu. Çekici olan yanı da bu değil mi? Cannes'da insanların bilet kuyruğu yaptığı son filmi "Lux Aeterna" bir kez daha kendisinden beklenen sürprizleri, erotik sahneleri, bedensel acıları sergileyen anarşist bir yapımdır. 50 dakikalık kısa süresine karşın Noé, bir kez daha beklentileri yerine getiriyor. Kariyerinin en deneysel filminin finalinde ateist olduğunu açıklaması kimseyi şaşırtmıyor.

Oylar bu kez bir film setinde geçiyor. İki aktrist Béatrice (Béatrice Dalle) ve Charlotte (Charlotte Gainsbourg) biraz sonra çekecekleri sahne üzerine sohbet ederler. Söz konusu sahnede, ortaçağ ritüelleri içinde bir cadının yakılması canlandırılacaktır. Başlangıçta geçmişin cadı yakma ve işkencelerini gösteren referans filmlerden Christens'in "Haxan" ve Dreyes'in "Dies Irae" ve DeMilles imzalı "King of the Kings" filmlerinden siyah beyaz görüntülerle seyirci hazırlanır.

Perdeyi ortadan bölerek diyalogları dikkati zorlayacak şekilde hareketli çeken Noé, setin mutfağındaki kavgaları ve iktidar savaşını diğer bir yandan gösteriyor. Esas meseleyi yönetmen olmak nedir, nasıldır konusuna odaklıyor. Kontrolü sürekli elinde tutan bir diktatör müdür? Gerilimin gittikçe arttığı set ortamı sonunda kaotik bir alana dönüşür. Finalde kulakları sağır eden müzik ve gözü kör eden ışık oyunları filmi adını aldığı sonsuz aydınlığa uzanır.

Gaspar Noé sinemayı deneysel bir alan, zihnindeki düşünceleri ket vurmaktan yansıttığı bir perde olarak kullanmayı sürdürdüğü sürece yaptıkları hep merak edilecek bir yönetmen olacak.

